

КАЗКОТЕРАПІЯ ПІД ЧАС ВІЙНИ

Діти не мають бачити війну. Але, на жаль, уже побачили її в тому чи іншому вигляді. Що ж можуть зробити дорослі, щоб допомогти дитині пережити цей досвід, зберегти психічне здоров'я та стати психологічно стійкішими?

Дуже важливо пояснити дітям, що таке «війна» і які її наслідки.

Та пояснити малюку причини війни непросто, особливо коли йдеться про дошкільнят. Запитань буде дуже багато!

У кожному віці – своя мова. Мова маленьких дітей дуже проста – це історії та казки. Казка, яка супроводжується теплими обіймами, ритмічними погойдуваннями та дотиками, дає відчуття захищеності та спокою.

А ототожнивши себе з героями цікавої історії малюки можуть самостійно знайти вихід зі складних ситуацій та розв'язати життєві труднощі (травми, страх, втрату).

Психологи радять запропонувати дітям вигадати власний варіант **казкового сюжету**, у якому будуть свої злодії, герої, зрадники, помічники, суперсили та способи розв'язання проблем.

Варто зауважити, що дитина не повинна розуміти, що йдеться про її особисту проблему.

!!!! Казкотерапія не дає дітям готових відповідей. Вона пропонує самостійно розв'язати ситуацію за допомогою кількох сценаріїв, виходячи з власного розуміння і світовідчуття.

Наприклад, можна створити історію з типовим казковим наративом:

- герой, який жив мирним життям (воно може бути схоже на реальне життя дітей);
- певна подія вириває його зі звичного життя (описати переживання, схожі на переживання дітей);
- подорож у далекі краї в пошуках сили;
- зустріч із магічними помічниками (обґрунтуйте, чому вони готові допомагати герою);
- пошук магічного предмету або низка випробувань, завдяки яким змінюється характер героя (також він може отримати пораду або чарівний меч від помічників; дізнатися про вразливе місце ворога; розкрити таємницю подій, що відбуваються);
- бій зі злом та перемога (можна показати, що герою не вдалося впоратися з ворогом із першого разу);
- повернення додому в якості справжнього героя, отримання більш високого статусу та відновлення мирного життя.

Діти можуть розіграти виставу за сюжетом щойно вигаданої казки. Для такої вистави можна спеціально створити ляльок, фігурки з глини, піскові картини тощо.

Казкотерапія – різновид метафоричного коучингу. Складаючи казку, ми утворюємо «гідність мислення» (В.Сухомлинський), відкриваємо цілющі знання, які живуть глибоко в душі, активізуємо особистісні ресурси, проєктуємо бажаний варіант розвитку подій.

Казкотерапія – це технологія, з допомогою якої можна створити у підсвідомості нову програму, усвідомити і змінити сценарій життя (індивідуального і колективного).

Для думки і творчої уяви немає перешкод, а є можливість вибору того чи того варіанту. Що ми вибираємо?... Думкою і словом значною мірою творимо свою реальність.

!!!! Не нехтуймо можливостями казки: дорослі з дітьми, батьки, педагоги, вихователі з дітьми сьогодні можуть писати життєствердні казки про Перемогу Добра над злом, Світла над темрявою, - і так матеріалізувати щасливі сценарії розвитку подій.

Шановні батьки, презентуємо вашій увазі творчі доробки педагогів нашого закладу щодо написання для дітей оптимістичних психотерапевтичних казок, історій чи оповідань на воєнну тематику.

КАЗОЧКА

Буся і сирена

Автор: Кучер Марина Іванівна

В теплій і затишній нірці у лісі з татком і матусею жив їжачок Буся. Він мав такі чорні очі, як намистинки, тому його і назвали Бусею.

Буся допомагав татові-їжаку ходити до осіннього лісу і збирати сухе листячко, щоб було тепло взимку спати у нірці. Матуся-їжачиха сушила різні смаколики – яблучка, грушки, грибочки.

І ось настала зимова пора. Родина їжаків заснула тихим, спокійним сном до весни. Їм було затишно і тепло в їх помешканні. Периною була суха травиця, а ковдрою служили різнокольорові листочки дерев.

Вони міцно спали і їм снилось тепле весняне сонечко і спів солов'я.

Раптом крізь сон родина почула дивний гучний звук. Їжаки прокинулися. Буся був дуже наляканий, адже ніколи не чув таких звуків. Він міцно тулився до матусі і всі голочки на його спинці настовбучились. Своїми очима – намистинками він лячно дивився на татуса і тремтячим голосом запитав:

- Що це за звук? І чому він голосно лунає? Ми в небезпеці?
- Заспокойся, Буся, - відповів тато. Зараз ми швидко зберемся і підемо до дідуся Крота, який мешкає набагато глибше у нірці. Там ми будемо в безпеці. Візьми маму за лапку, а я візьму ліхтарик, смаколики, необхідні речі і твою улюблену іграшку – суху грушку.

Вони швидко спустились до дідуся Крота, який хоч і нічого не бачив, бо був сліпий, але завжди радів гостям.

- А тепер ми в небезпеці?
- Зараз ні, - відповіла мама, але ти повинен знати, що існують різні звуки, які можуть говорити про те, що може бути пожежа, військова небезпека. Ці звуки різні і дуже гучні. Їх не потрібно боятись. Ось коли на плиті кипить і свистить чайник, що потрібно робити?
- Зняти його з плити і він не буде шуміти – відповів малюк.
- А коли їде пожежна машина і лунає сирена?- запитав тато.
- Відійти від пожежі подалі і не заважати гасити її рятувальникам, - сказав Буся.
- Так от нас сьогодні вночі збудила сирена, яка сповіщала про військову небезпеку. Коли ми чуєм таку сирену, потрібно спокійно взяти найважливіші речі та виходити і спускатися у спеціальні місця або укриття. Там ми будемо в безпеці.
- А ми точно у безпеці у дідуса Крота?

Матуся міцно обняла синочка, погладила по його ще м'якеньких голочках і заспокоїла. – Точно! Не треба боятись гучних звуків і завжди бути зібраним і готовим до всього. Я не знаю, який буде ще звук у твоєму житті, але він буде дуже гучний і можливо неприємний навіть... Не потрібно лякатись цих звуків!

- Давайте пограєм зараз в гру і голосно покричим неприємні звуки, як чайник – запропонував тато.
- І всі почали сичати, свистіти, гудіти... А потім все гучніше і ще гучніше. Всім стало весело! І маленький Буся вже нічого не боявся і голосно вигукував:
- Ми у безпеці! Ми всі разом! Ми всі молодці!

Відважні Єноти

Автор: Штундер Валентина Віталіївна

В одному чарівному лісі, біля річечки жила сім'я єнотів: мама, тато та єнотик Митько. У єнотиків був дуже затишний будиночок, біля якого цвіли чарівні квіти. Мешканці цього лісу були такі щасливі, що про них говорили у всьому світі. Звістка про наших працьовитих єнотів дійшла до диких північних племен, в яких не було таких гарних будиночків, лісів, квітів та річок. У них була лише велична крижана пустеля. Через те, вони їм заздрили та вирішили захопити ліс, де жили єнотики.

Аж ось настала зима. Не встигли всі нагішитися снігом та веселощами, як одного ранку за вікном здійснювся страшенний гуркіт. Це було схоже на феєрверки, тільки ще гучніше, і без кольорових візерунків на небі. В ліс залетіли крилаті змії, які дихали вогнем, спалювали все на своєму шляху.

Всі у родині єнотиків не-аби-як перелякалися. Батьки єноти глянули одне на одного, про щось пошепотілися, та голосно і урочисто оголосили нове змагання: «Хто швидше збере свої речі та миттю застрибне у возик». Єнотик Митько разом з мамою вирушили до бабусі.

- Тату, а ти куди? Чому не їдеш з нами?
- Розумієш синку, я повинен захищати свій дім, свою родину від лютого змія, а ти оберігай свою маму та бабусю. Залишаю тебе за старшого.

Тато єнот почав збирати своїх друзів та мешканців лісу, щоб здолати лютого змія.

Мужню билися єноти з крилатими чудовиськами і щодня ставали лише сильнішими. Всі мешканці лісу вчилися тримати оборону, а разом з тим встигали сажати нові дерева.

Жили в лісі, ще єноти – музиканти, яким не вистачило зброї. Вони думали, як захистити жителів свого лісу, і вигадали музичну скриню, яка ловитиме вібрації та запах чудовиськ на великій відстані. Вона відкриватиметься та буде грати свою магічну захисну музику. Вона не тільки відлякувала крилатих монстрів, але й попереджала про напад усіх мешканців лісу.

Діти, поки лунала ця голосна музика, встигали сховати свої іграшки, а дорослі готувалися до нальоту вогняних зміїв. Кожен встигав зайняти свою позицію, та ставали на оборону свого краю.

Диво-скриню назвали Сиреною. Щойно крилаті монстри наближались до лісу, сирена видавала свою пісню. Змії злякалися цих сирен та наших відважних єнотів і що духу втекли геть!!!

В лісі настала тиша... Почали повертатися додому всі його мешканці, а також наш єнотик Митько з мамою.

Взялися всі мешканці лісу садити дерева та квіти, будувати нові будинки. Звідусіль в ліс заїжджали купці за дивовижними рослинами та квітами...

А відважні єнотики далі стояли на сторожі! І жоден ворог, жоден загарбник, навіть близько, не підходив до лісового народу.

Оповідання «Найзаповітніше бажання»

за мотивами оповідання К. Ушинського «Чотири бажання»

Автор: Янковська Наталія Олексіївна

І знову в будинку темно... Ми вже почали звикати до відключення світла... Головне, щоб не бігти в укриття. Свічка на столі майже догоріла і мама попросила Дмитрика дістати нову, яка лежала на верхній полиці шафи. Хлопчик потягнувся за джерелом світла, але всі почули, що щось впало. Піднявши знахідку Дмитрик впізнав таткову кішечкову книжечку- це було несподівано і дуже приємно.

- Мама, це ж ця книжечка, де я записував свої бажання...

- Сідай поруч та розповіси, а я з великим задоволенням послухаю про що ти мріяв, - спокійно і лагідно сказала мама.

Дмитрик емоційно почав свою розповідь:

— Накатавшись із друзями на санчатах з крижаної гори й на ковзанах по замерзлій річці, прибіг додому рум'яний, веселий я сказав батькові:

— Оце весело взимку! Я хотів би, щоб увесь час була зима!

— Запиши своє бажання в кішечкову книжку, — сказав батько. Я записав.

Прийшла весна. Я досхоchu набігався, ганяючись за барвистими метеликами по зеленій луці, нарвав квітів, прибіг до батька й кажу:

— Яка краса ця весна! Я хотів би, щоб увесь час була весна!

Батько знову вийняв книжечку і звелів мені записати своє бажання.

Настало літо. Ми з батьком подалися на сінокос. Увесь день я веселився: ловив рибу, збирав ягоди, перекидався в запашному сіні, а ввечері сказав батькові:

— От сьогодні я вже повеселився досхоchu! Я хотів би, щоб літу кінця-краю не було!

І це моє бажання було записане в ту саму книжечку.

Прийшла осінь. Ми всією родиною у саду збирали врожай — рум'яні яблука і жовті груші. Я був у захваті:

— Осінь — найкраща пора року!

Тоді батько вийняв свою записну книжку і показав мені: я те саме говорив і про весну, і про зиму, і про літо...

Хлопчик на хвилину замовк і кудись побіг, прихопивши із собою свічку. Коли Дмитрик повернувся, у нього в руках була ручка. Мама з подивом подивилась на сина.

— Матусю, у мене з'явилися нові бажання...

— Я дуже хочу щоб повернувся татко... І ми з ним подалися на рибалку та сінокос. А разом з ним наш мужній Андрійко і ми всією родиною будемо збирати щедрий урожай у нашому садочку. А з часом повернуться до своїх домівок і мої друзі, і ми знову з великим задоволенням підемо кататися на ковзанах та санчатах.

Дмитрик відкрив чистий аркуш кішечкової книжечки і написав великими літерами: «Я хотів би, щоб увесь час був МИР!!!»

Добрий вчинок

Автор: Коробко Валентина Віталіївна

В одному далекому степовому краї, який славиться родючими полями, смачними кавунами, неподалік Чорного моря жила сім'я зайчат. Жили вони не тужили, дорослі ходили на роботу, а малята відвідували дитсадок.

Одного дня із сходу набігли чорні хмари. Все навколо потемніло, небо стало грізним і важким. Важкі краплини падали на землю, гримів сильний грім та була безжальна блискавиця. Бурхливі звуки все наростали, страшна негода вирувала і набирала все більшої руйнівної сили та вщент зруйнувала хатинку куцохвостих.

Заплакали старші, міцно пригорнувши до себе малят. Зібрали невеликі пожитки, що вціліли та вирушили в далеку дорогу. Шлях був довгий і важкий.

Зупинились вони біля пустої хатинки поблизу густого лісу. Там весело співали птахи, росли густі квіти і трави, височіли стрункі дерева, яскраво світило сонечко на безкрайому синьому небі, вирішили вони тут оселитися. Родина косооких дружно взялася облаштовувати помешкання, навели лад в хатині та навколо неї, розклали свої скромні пожитки.

Звістка про нових мешканців та їхню біду швидко облетіла лісову громаду. Кожен хотів чимось допомогти і познайомитись ближче.

Першою в гості завітала лисичка з великим пакунком речей. Зайці були вдячні за одяг і знайомству з такою милою лисичкою. Наступного ранку з пакетом іграшок завітала сім'я білченят. Такому дарунку особливо раділи найменші вухастики. А косолапий навідався до нових сусідів з кошиком солодоців, де був смачний медок та запашна малинка. Їжачок теж хотів познайомитись і допомогти новим жителям і пригостив їх червонобокими яблучками та соковитими грушками. Родина зайчат була щиро вдячна за допомогу та підтримку.

Всі почувалися щасливими, адже цей світ став трішечки кращим.

Такі вчинки називаються доброчинністю або благодійністю.

Завжди потрібно приходити на допомогу тим, хто її потребує.

Бо разом – ми сила!

Казочка «Після темряви настане світло»

Автор: Заболотня Марина Сергіївна

В чарівному лісі жили
дружні, веселі та
працьовиті звірята.
Вдень малюки ходили до
лісового садочка та
школи, дорослі
займались лісовими
справами, а ввечері
грались разом,
веселились та співали.

Про те, що є на світі країна, де всі звірята щасливі, дізнався злий чаклун, який був дуже лихим та заздрисним.

І от одного разу чаклун вирішив забрати щастя у лісових мешканців. Сів на свій літаючий килим і полетів. Летів уночі, бо всі злі чаклуни літають лише тоді, поки всі звірята сплять і бачать гарні сни.

Поки всі лісові мешканці міцно спали, злий чаклун разом із своїм військом почали руйнувати все навколо: кидали вогняними кулями по лісу.

Всі звірі прокинулись від жахливих звуків вибухів та сирени, схожий звук вони чули, коли вулицями проїжджала пожежна машина та швидка, але цього разу сирена була довгою і гучною, що попереджувала про небезпеку. Щоб захистити своїх дитинчат, дорослі звірі швидко одяглися, зібрали малят, взяли найнеобхідніші речі та вирушили з домівок у безпечне місце – укриття.

Знаходячись у безпечному місці, звірята в обіймах своїх матусь заснули. Так почався не тільки новий день, а й інше життя. Маленькі звірята почули нові слова: “війна”, “повітряна тривога” і багато інших.

Одне лисенятко запитало, що таке “повітряна тривога”? Матуся пояснила, що у наш ліс прийшли дуже погані істоти, які хочуть нам зашкодити, вони кидають у нашій бік бомби, які все руйнують та вбивають. Щоб захиститися від них, оголошують повітряну тривогу – тобто є небезпека з неба і потрібно бігти до укриття, щоб зберегти своє життя.

Минав день за днем, всі звірі – татусі стали на захист лісу, боронили від зла, мужньо захищали від ворогів всіх лісових мешканців. Поки татусі відважно боролись, малюки відчували себе під крилами захисту та підтримували своїх захисників малюнками та оберегами. Їх віра в перемогу була настільки сильною, що додавала сил та мужності захисникам. Воїни світла спільними зусиллями здолали воїнів зла та злого чаклуна і всі зажили в мирі та злагоді.

Казка-оповідання

Бажання

Автор: Лужецька Лариса Анатоліївна

В одному мальовничому селі жила звичайна сім'я, мама, тато, дівчинка Оксанка та бабуся.

Якось нічний сон порушив сильний вибух. Тато з мамою підбігли до вікна, за вікном нічого не було видно, тут знову пролунав вибух, він був десь далеко, але чути його було добре.

— Це війна, промовив тато. Мама заплакала, бабуся почала молитися, а маленька Оксанка зовсім не розуміла, що відбувається. Мама увімкнула телевізор, де диктор дійсно повідомив, що почалася війна - Росія напала на Україну. Тато заспокоїв маму і почав збирати речі, документи. Це було так швидко і незрозуміло.

Тато вийшов в коридор, розмовляючи з кимось по телефону. Мама одягла Оксанку, бабуся збирала валізу з документами, їжею та теплими речами. За кілька хвилин всі були зібрані. Тато йшов добровольцем на війну, захищати свою родину та рідну Україну. Бабуся, мама та Оксанка йшли в укриття. Попрощавшись з татом Оксанка не розуміла, куди він пішов і що таке війна. Потім вона все розпитувала у мами і бабусі.

Йшов час, день за днем. Тато телефонував мамі раз в два-три дні. Його дзвінка чекала щохвилини. Мама з бабусею не сиділи без діла, вони щодня то ліпили вареники, то пекли хліб та пиріжки, які віддавали волонтерам, а ті відвозили на війну солдатам, які пішли захищати

рідну Україну. Мама три рази в тиждень ходила плести сітки, та допомагала волонтерам пакувати їжу, речі, медикаменти. Вечорами бабуся в'язала носки, які також були для наших воїнів, і тихенько читала молитву. Оксанка також не ледачкувала, вона малювала малюнки, робила аплікації і вірила, що саме її тато їх отримає, а ще дівчинка виготовляла паперових ангелочків, щоб оберігали солдатів на війні.

Йшли дні за днями, проходили місяці. Кожен продовжував виконувати свою роботу, хто як міг, так наближав перемогу. Вже прийшла зима, а Оксанка взимку дуже чекала святого Миколая, який завжди виконував її побажання. Вона щороку малювала йому листа зі своїм побажанням. То ляльку намалює було, а той рік книжку з казками і фломастери, а цього року в неї було особливе бажання. Оксанка на наступний рік піде до школи, то вже трошки вміє писати і читати. І ось дівчинка сіла, щоб приготувати листа Миколаю. Це був зовсім не такий лист, як щороку. В цьому листі не було намальованих ні іграшок, ні солодощів, ні книжок. Це було написане побажання на блакитно жовтому фоні аркуша. "ПЕРЕМОГА", "МИР", "ТАТО".

Оксанка, вірила, що її бажання обов'язково здійсниться.

Разом ми сильні

Автор: Лазаренко Галина Іванівна

В одному невеличкому селі жили-були собі родини кізочок зі своїми дітками-козенятками. Кізочки ходили пастися (їсти травичку), а коли поверталися у свої хатинки, годували молочком козенят.

Жили вони тихо та спокійно, нікого не ображали.

Але одного разу трапилася з ними біда. З лісу вийшла згряя вовків-ворогів, які хотіли зруйнувати їхні хатинки та зашкодити їхньому життю.

Тоді кізочки вирішили захистити свої домівки та своїх діток-козенят копитами, які були міцні та сильні. І кізочки перемогли. Вовки повтікали в ліс і більше ніколи не наважувалися на них нападати.. Вони всі дружньо вийшли боротися проти ворогів-вовків. Захищалися та нападали вони своїми рогами та

Мир та спокій настав у селі, гарне та щасливе життя. Ось так кізочки разом та дружньо зберегли свої домівки, своїх діток, своє майбутнє.

Казка про те, як важливо мати друзів

Автор: Гуртова Світлана Володимирівна

В одному чарівному лісі жила сім'я зайчат. Тато – великий сірий заєць, мама – красуня – зайчиха і двоє маленьких зайченят. Добре жилося їм разом: дружно і весело. Тато ходив на свою заячу роботу, мама займалася своїм заячим господарством, а зайченята безтурботно весь день стрибали, гралися і гризли морквочку.

По - сусідству з зайчиками жило багато різних звірів. Вони були всі дружні та допомагали один одному. Але всі вони боялися страшного звіра, який мешкав на окраїні чарівного лісу. Цей страшний та жорстокий звір – Вовчисько Безжалюк. Він був старий та безжальний, знущався з беззахисних звірів та вважав себе непереможним царем.

Одного разу це страхітливе створіння вирішило пробратися в будинок до наших зайчиків в пошуках легкої наживи. Ой, заплющити очі, щоб не бачити, що він наробив у затишній оселі нашого зайчика. Всього за декілька хвилин знищив усе, що так тяжко облаштовували, будували Зайчик – тато та мама – Зайчиха. Він трощив усе, не шкодував нічого. Навіть почав складати цінні речі до свого величезного мішка.

Почувши цей гвалт голосно почав ревіти ведмедик сусід, проте Заєць - тато не розгубився. Він вискочив на голову страховиську та почав з усіх сил його лупцювати лапками, а мудра тітонька Сова вчепилася в спину негідника. Цим налякала його до смерті. Де не візьмись почали збігатися всі сусіди. Борсук з усієї сили дав Вовчиську добрячого копняка, що той залетів прямо в калюжу. А лисички – сестрички в цей момент несли у відрах воду від криниці. Вони не розгубилися, а вилили на голову волоцюги всю холодну воду з відер. Ледве оговтався Безжалюк, як на нього напала зграя собак, що була на полюванні в лісі. Вони так нам'яли Вовцюзі боки, що він ледь живий добрався до свого дому.

Він на все життя запам'ятав, що не можна роззявляти рот на чуже добро та яка велика сила – друзі!

Оповідання-казка

«Про добро і зло»

Автор: Фурсенко Тетяна Миколаївна

В одній маленькій країні під назвою Україна жили щасливі, добрі, веселі та працьовиті люди та їх дітки. Малюки ходили до школи та дитячих садочків, любили там гратися, веселитися та навчатися.

А сусіди в цієї країни були заздрісні, жадібні та злі, тому що там правив дуже злючий Чахлик-путкін. І ось коли уже закінчувалася холодна зима, вирішив чахлик напасти на щасливу країну. Послав він своїх злих чаклунів, пустив свої брудні ракети на міста і села і затрусило все довкола, почала співати зла сирена, рятуючи при цьому своїх діток та людей. Його сухі руки вирішили, що можна забирати щастя та життя в іншій щасливій країні.

Але Україна покликала своїх найсильніших воїнів, які почали захищати та проганяти злих чаклунів з нашої території. Чахлик-путкін ще дужче почав злитися, і все більше і більше посилає свої брудні ракети. Дітки та дорослі щасливої країни почали

ховатися у сховищах, деякі малята тремтіли, як листочки на дереві від страху, але коли біля них знаходилися рідні, вони заспокоювалися.

І ось одного разу маленькому хлопчикові Дані прийшла думка врятувати всіх в Україні та покінчити з цим страхіттям. Зібрав Даня всіх діток, набрали малюки повні легені повітря і подули-повіяли на Чахлика та знищили його.

Але ж і молодці наші дітлахи, послухали Даню і вийшло все дуже чудово. Чахлик згинув, як роса на сонці, з усієї планети Земля і тепер всі дякують Україні, що малі дітки допомогли здолати злого Чахлика - путкіна якого боявся весь світ, крім діток України.

І зажила країна - Україна щасливо та радісно.

Казка

Як вовк добрішим став

Автор: Левченко Ганна Василівна

Це було морозного зимового дня. В лісі вила завірюха. Вітер кидав цілі жмені снігу, свистів... Древа грізно шуміли. З кожним часом завірюха вила і свистіла все сильніше.

По ледве помітній від снігу стежинці, яка звивалась між деревами, біг замерзлий і голодний втомлений вовк. Настав вечір. Вовк уже збирався розташуватись на ночівлю десь в норі під кущем. Аж тут побачив у гущавині лісу хатинку. Вона стояла біля лісової стежки ледь помітною.

- О, хатинка! – радісно подумав вовк. Може в ній і переночую.

Зайшов вовк у хатинку. У ній було затишно і тепло. На стільчику стояло відро з водою, а на столі лежала їжа.

- Хто ж це тут живе? – подумав вовк.

Коли це відчиняються двері, і в хатинку зайшли троє ведмежат. Вони розгублено мовчали. Вовк штовхнув ведмедя в бік, а тоді вибачившись, подумав, навіщо мені ця бійка, коли я замерз і їсти хочу.

- А ти чого сюди прийшов? – запитав старий ведмідь.
- Я зайшов, щоб перепочити і погрітись, переночувати і далі йти в ліс по своїм справам. Почухав вовк за вухом і зробив таку промову.
- Я пропоную вам перемир'я! Давайте всі разом будемо мирно жити в лісі, дружити і кожен буде займатися своїми справами. Ведмеді тривожно порадилися між собою та вирішили повірити вовкові.
- І ніякої жорстокості! – і сказав ведмідь. Бо жорстокість ніколи не перемагала Любов.
- Розумні слова! - подумав вовк.

Переночував вовк у ведмежій хатинці, а на ранок, коли сонечко почало підійматись, подякувавши за перепочинок побріву ліс.

З того часу вовк став добрішим до лісових звірів.

Хоробрі курчатка

Автор: Коваленко Євгенія Кузьмівна

У зеленому гайочку
На високому горбочку
Там стояла хатка
А в ній жила курочка
Та її маленькі дітки – курчатка...
Була весна тепла, мила.
В небі сонечко світило.
Курчатка вийшли погуляти
І травички пощипати.

«..Ой матусю, ой біда,
Ви біжіть скоріш сюда...»
Всі навкруг ховаються,
Ворог наближається

Дуже швидко, мама мила,
До своїх дітей спішила.
Злому ворогу на зло,
Сховала їх під крило.

Вони бігали, раділи,
Дружно знахідку ділили
І не знали, ой шкода,
Насувається біда.

Раптом небо потемніло,
Голосно щось гуркотіло.
Коршун вилетів гулять
І здобичі пошукать.

І вже чути у гайочку:
«Пі-пі-пі» лунає спів:
«Не злякаємось ніколи
Найлютіших ворогів»
Всі ми братики й сестрички
І ще зовсім невеличкі
Та в жорстокому бою
Усі одностайно
Переможемо ворогів
Ми завжди звичайно

Отож, і ви, любі діти
Не лякайтеся сирен та темноти
Мама, тато і ми в кожен хвилину
Захистимо вас від біди

ЖУРАВЛИК РЯТІВНИК

Автор: Кухар Вікторія Леонідівна

Всі гарненько ми усівшись та відпочиваймо.
І історію Журавлика нашу споглядаймо....

Журавель у небі літав,
веселився усім на втіху.

Ластівки наздоганяв,
З соловейком у піжмурки грав.

Аж раптом сирена... Нагадала усім про війну!
Навіть, Сонце злякавшись, сховалось в пільму!

Наш Журавлик відважний все то знає і вже давно,
Друзів в зграйку свою збирає і прямує в хмаринку пухку...

Там обіймами обмінявшись, поспівавши разом пісень.
Та хоробрістю поділившись стає кожен сильнішим день у день!

Не боязко...тепло...затишно...
ДРУЗІ РАЗОМ ДОЛАЮТЬ БІДУ
І тому твердо знають
Щоб не сталося: **МИ РАЗОМ,**
МИ СИЛА,
Бо віра у **ПЕРЕМОГУ** у нас **ЄДИНА**

Держава білочок

Автор: Лобко Віра Миколаївна

У лісі була велика галявина, де росли величезні дуби. На кожному дубі були дупла-будиночки для білочок.

Білочки жили і дружили великими родинами і завжди влаштовували веселі і цікаві розваги.

Дорослі білочки (тата і мами) ходили на інші галявини працювати, здобувати їжу. Маленькі білченята ходили до садочка, який так і називався «Білочка».

Маленькі білченята були чемними, добрими, дружніми, до них завжди приходили гратися звірятка з інших галявин – зайчики, лисенята, їжачки. Інколи до садочка прилітали ластівки, горобці, щоб поспівати веселі пісеньки. Всі тваринки дуже раділи, коли були всі разом.

А коли настував вечір всі звірята йшли додому до своєї держави, .

Одного дня у садочку «Білочка» було свято, на нього прийшли всі друзі наших білченят. Маленькі білочки дуже старалися, показували своїм друзям таночки, вистави. За цим дійством спостерігали сороки, і коли свято дійшло до кінця сороки почали голосно скрекотіти, насміхатися з білочок. Звірята це почули і прогнали злих птахів. Настав вечір. Білченята лягли спати... Раптом здійнявся сильний вітер, небо стало Чорного кольору, нічого не було видно... На державу білочок налетіли зухвалі та злі сороки.

Вони виганяли маленьких білченят з домівок, викидали їхні речі та іграшки, забирали їжу, все ламали, розкидали і знищували.

Наступного дня друзі білок прийшли до садочка і побачили, що там все поломане, а білочок немає. Вони швидко побігли до них на галявину і побачили там те саме, що і у садочку...

Всі білки плакали, не знали що їм робити, як все відбудувати.

Звірята зібралися разом і почали думати - як допомогти білочкам?

Всі друзі вирішили захистити пухнастиків. Взявши з собою камінчики, палички, шишки пішли вони на зустріч з сороками і сказали їм, що так робити не можна - там білченята маленькі, там своє життя, своя родина, своя галявина, своя Держава!!!

Сороки побачили, скільки звірят прийшло на захист білок, злякалися і відповіли: «У кожного з вас є свій будинок – своя держава, а у нас немає, у кожного з вас є хороші друзі, а ми самі...».

Жалко стало тваринкам зухвалих пташок.

І тоді лисичка запропонувала всім разом збудувати державу для сорок! А зайчик ще й додав, що відтепер звірята будуть дружити всі разом.

Сороки зраділи!!!

І почалося будівництво!..

Але спочатку всі дружно відбудували державу білочок і зробили її ще квітучішою і гарнішою.

Від того часу у білочок стало ще більше друзів.

А сороки назавжди запам'ятали «Добре роби – добре й буде».

Казка

Автор: Кравченко Катерина Юріївна

Серед багатьох королівств було два - Десяте і Дев'яте, в яких правили королеви. Ці дві королеви були найкращими подругами.

В Десятому королівстві королеву було звати Ромашка, а в Дев'ятому - Троянда. Королеви дружили, їздили один до одного в гості, дарували чудові подарунки. Але королева Троянда заздрила своїй подрузі, бо землі в десятому королівстві були більш родючі і квітучі.

І ось одного дня Троянда приїхала в десяте королівство і захотіла, щоб королева Ромашка поділилась своїми землями.

Королева Ромашка посварилася зі своєю подругою і вигнала її зі свого королівства, вона була обурена і зла на свою подругу.

Та ось одного дня Десяте королівство прокинулось від вторгнення військ дев'ятого королівства.

Королева ромашка не розгубилася, зібрала все своє військо і захищала свою країну. Страшний бій тривав дев'ять днів.

На десятий день військо вигнало ворогів зі своєї землі. Королівство розквітло, все відбудували. Від того часу Десяте і Дев'яте королівство більше не товаришували...

Дев'яте королівство занепало зовсім.

До вашої уваги чудова казка вихователя-методиста ДНЗ Дацків Ірини про світле майбутнє України.

Казка «Країна солов'їв» (автор: Дацків І.П.)

Є на світі країни, де завжди тепле літо,
Де ліси, парки, сквери, теплим сонцем зігріті,
Де небачені звірі, дивовижні птахи,
Де ніхто і ніколи не бачив зими...
Є країни холодні, де панує зима,
Там ніколи- ніколи немає тепла.
Там мете завірюха, хурделиця і віє,
І лагідне сонце ніколи не гріє!
А ще земля є – справжній рай!
Там веселих струмочків дзвенить дивограй,
І на крилах птахів прилітає весна,
Та любов у серця поселяє вона.
Там ягідне літо, а в полі є жито,
Там лагідним сонцем домівки залиті,
Там осінь у вальсі кружляє з дощами
У золото вдіта та сірі тумани.
А зимонька сніжна приходить як свято,
І сяють ялинки вогнями багато.
І люди там працьовиті та щирі,
Живуть всі в любові, у вірі та мирі.
А мова у них – наче пісня птахів!
Назвали цей край – Земля Солов'їв.
Та жадібна заздрість сусідів з'їдає –
Готують війну у сусідньому краї –
В Країні Ведмедів прокинулось ЗЛО
І Край Солов'їв руйнувати пішло!
І сунуть ведмеді важкі, клишоногі,
Руйнують будинки, мости та дороги...
Палають ліси та безмежні поля!
Палає в вогні Солов'їна Земля!
Ой, горе мешканцям співучої країни!
Немає радості, спокою –
Куди не глянь – лишень одні руїни!
Куди поділись квіточки пахучі?
Горять вогнем задумливі гаї дрімучі!
Де трав зелені оксамити, важкі пшеницею лани?
Високі гори гордовиті, вдягнуті в сизі жупани?
Та є сміливці ворога здолати,
Від жадібних ведмедів Країну захищати –
Орли відважні та сміливі соколята
Повстали рідний край обороняти!
Відважним людям цього краю
Дивується весь світ, уся Земля!
В них в серці є таке, що не вмирає:
Велика віра та любов, вони –
Вся суть Українського життя!

